

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 11

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 76)

Ὁ Θεὸς τῶφ' ἔφ' ἡμᾶς εἶδεν ἕνα
ναύτης· τοῦ εἶπαμε τί εἴμεθα, ἔτρεξε κ'
ἐφώνηξε ἕνα·ν που εἶχε χάιν' ἔτρεξε κ'
ἐκείνος καὶ ἄνοιξε, καὶ γρήγορα γρήγο-
ρα ἄναψε ἕνα μεγάλο μαγκάλι· ἔς τὴν
στιγμὴν τῶμαθαν ὅτι ἦλθαν καραβοτσα-
κισμένοι ἔς τὴ Μήδεϊα, καὶ ἦλθαν ὅλοι
νά μας ἰδοῦν· μᾶς ἔφεραν σαγιακένι-
κῶν, σαλβάκια, γοῦνες, φανέλες· οἱ
Μηδεῖαι εἶνε ναυτικοὶ οἱ περισσότεροι,
καὶ ὅλοι οἱ ναυτικοὶ λυποῦνται τοὺς ναυ-
τικούς· γιατί ξέρουν τί θὰ πῇ θάλασσα·
«ἀπὸ δικό μου πόνεμα πονῶ τὸν πονε-
μένο», λέγει ὁ λόγος· ἔς τὸ καραβοτσα-
κισμα τὸ δικό μας ἔφεραν ἔς τὸν νοῦν
τῶν τοὺς δικούς των κινδύνους καὶ τὴ δι-
κή των λαχτάρα· ἐστὶ συμφορὰ μας ἐσυμ-
πονοῦσαν τὴν συμφορὰ που μποροῦσαν νὰ
πάθουν οἱ ἴδιοι.

Ἐκεῖ ἐνῶ ἐκαθόμασταν τριγύρω ἔς τὸ
μαγκάλι, καὶ ἤρχοντο καραβοκύρηδες.
αὐτοὶ, μοῦτσοι, καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ σχο-
λείου ἀκόμη καὶ μᾶς ἐβλεπαν μὲ περιέρ-
γειαν, καὶ εἴμεθα ζεστοί, ζεστοί, ἐσυλ-
λογιζόμενοι τοὺς ἄτυχους ἐκείνους που
ἦσαν ξαπλωμένοι πάνω ἔς τὸν χιονισμέ-
νον βράχον καὶ δὲν θὰ ζεσταίνονταν πο-
τέ τους πειὰ... κι' ἀπ' αὐτοὺς ἐπήγα-
νεν ὁ νοῦς μου ἔς τὰς ἁμοῖρες φαμί-
λιες τους!...

Μᾶς ἔψησαν πόντισα μὲ ῥῶμι, μᾶς ζέ-
σταναν καλά· μὰ ὅταν ἔμαθα ὅτι ἄνοιξαν
κατάλογο ἔς τὸ καφενέιον τοῦ καπετὰν
Θανάση κ' ἔγραψεν ὁ καθένας ὅ,τι ἤθελε
γιὰ βοήθειά μας, μὲ πῆρε τὸ παράπο-
νον· ἔως αὐτοῦ κατάντησα! δὲν το 'δέ-
χθηκα· ἐπῆγα κ' εὗρηκα ἕνα ἀπὸ τοὺς
τσορμπατζήδες τῆς Μήδεϊας, τὸν Καρα-
γεώργη, καὶ του λέγω:

— Εἶμαι καραβοτσακισμένος, ἀλλὰ ἐ-
λεημοσύνη δὲν θέλω· δάνεισέ μου διακό-
σια γρόσια γιὰ νὰ ντυθῶ, νὰ φάγω μὲ
τοὺς ζωντανούς ναύτας μου καὶ νὰ
θάψω τοὺς πνιγμένους μου· θὰ σοῦ

τα στείλω ἄρα πάγω ἔς τὴν Πόλιν.

Μοῦδωκε ὁ ἄνθρωπος· ἔπειτα τὰ ἀπό-
βγαλα μὲ τὰ ξύλα καὶ τὰ πανιά τῆς Βαγ-
γελίστρας. Γιὰ διακόσια γρόσια τὴν ἐ-
πούλησα τὴν Βαγγελίστρα μου! Ἀλλὰ
βάρκα δὲν εἴμποροῦσε νὰ πάγῃ μὲ τέτοιον
καιρὸ ὡς τὸν βράχον, καὶ ἐπήγαμε μὲ
δύο βωδάμαξα, ἀπ' ἐκεῖνα που κουβαλοῦν
τὸ κάρβουνον, καὶ τοὺς ἐμαζεύσαμε καὶ

δύο μεγάλους τάφους καὶ τοὺς ἐθαψαν.

Ἦστερα ἀπὸ μιὰν ἐβδομάδα ἡ φουρ-
τοῦνα ἔπεσε· μιὰ ἀλαμὰνα ἐπήγαμε μὲ
κάρβουνον ἔς τὴν Πόλιν· ἐμβήκαμε ἔαυ-
τὴν καὶ ἐπήγαμε ἔς τὴν Πόλιν· ἐκεῖ, ἔ-
πειτα ἀπὸ ἡμέρας μπαρκάραμε ἔς ἕνα
ὑδραῖικο καράβι καὶ ἦλθαμε ἔς τὴν Ὑ-
δρα κατὰ τὸν Γενάρη· ἀλλ' ὅσο νὰ ἐλθω-
με θρήνος καὶ κλαυθμὸς ἔς τὴν Ὑδρα

« Ἐνῶ ἐκαθόμασταν τριγύρω ἔς τὸ μαγκάλι... » (Σελ. 81, σελ. α'.)

τοὺς ἐσωριάσαμε ἐπάνω εἰς δύο ψάθες,
πέντε-πέντε· ἡμεῖς ἐρχόμεσθα κατόπιν
μὲ τὰ πόδια... Δὲν εἴμπορῶ νὰ σας πε-
ριγράψω τὴ κηδεῖα ἦταν ἐκείνη! ὅλη ἡ
Μήδεϊα ἦτο ἔς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ πα-
ράθυρα· ὅλοι ἐκλαίαν τὰ δικόχαμένα νει-
ῶτα τῶν παλικαριῶν ἐκείνων· ἀλλὰ τὸ
πλεῖον σπαρτακτικὸν ἦτο ὅτι δὲν εἶχαν δέκα
νεκροχρέββατα νὰ βάλουν τὸν καθένα χω-
ριστά, καὶ τοὺς ἀπλωσαν χάμου ἔς τὴν
ἐκκλησίαν, ἔς τὰς δύο ψάθες, καὶ τοὺς
ἐδιάθασαν τὰ νεκρώσιμα· ὅλοι, νέοι γέ-
ροι, παιδιὰ, ἐκλαίαν σὰν μωρὰ· ἔσκαψαν

τηλέγραφος δὲν ἦταν τότε νὰ τηλεγρα-
φήσω πῶς γλύτωσα· εἶχε φθάσῃ ἡ εἶδη-
σις ἔς τὸ νησί, πῶς τὸ καράβι τοῦ Κα-
πετὰν Νικόλα ἐχάθηκε σύψυχο, καὶ πῶς
ὅλοι πνιγθήκαμε, θυμᾶσαι, Κονδύλω μου·
ἀλλ' αὐτὰ ἄς σας τὰ πῇ καλλιτέρα ἡ
γιαγιά σας.

Ἡ γράφα Κονδύλω, ὡς νὰ εἶχεν ἀ-
νάγκην νὰ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν
ὁποίαν τῆς ἐπροξένησαν αἱ παλαιαὶ ἐ-
κείναι ἀναμνήσεις ἄρξιν ἀμέσως:

— Ἦταν Τρίτη, εἶπε, τὸ θυμοῦμαι ἂ-

κόμα' εκατόμουν κ' έκεντούσα 'ς τὸ τε-
λ ἄ ρ ο τὸ τ σ ε μ π έ ρ ι μου κ' έσυλλο-
γίζομαι τὸν Καπετὰν Νικόλα' εξαφνα ἡ
κυρὰ Μπίλιω τοῦ Μπαρμπασταμάτη, ἀνα-
βαίνει τρεχάτη τὴν σκάλα καὶ βάζει τὲς
φωνές : — Τώρα θες ; ἄχ, κακό πού μας
ἔρθηκε ! ἔπεσε ὅξω τὸ καράβι τοῦ Καπε-
τὰν Νικόλα 'ς τὴ Μαύρη] Θάλασσα, κ'
ἐπνίγησαν ὅλοι, ὅλοι ἄχ ! γραφτό
που τῶχα ! πάει ὁ ἄνδρας μου, πάει τὸ
παιδί μου ! τί θάπογίνω τώρα ἡ χήρα ἡ
ἐρημη με τέσσαρα ὄρφανά ; Κ' ἐκτυποῦ-
σε τὸ κεφάλι της με τὰ χέρια της.

Ἐμένα μου εἶχε παγώσει τὸ αἷμα 'ς
τὴν καρδιά μου.

— Ποιός σου το εἶπε ; τῆς φωνάζω, κ'
ἐπνίγηκα ἐπάνω κατακίτρινη.

— Τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν Βώκου
μᾶς τῶρε τὸ κακό τὸ μήνυμα !

Ἐγὼ ἔμεινα ἔτσι' ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸ
κέντημά μου' τὸ ἄρπαξα καὶ τὸ πέταξα
σὲ μιὰν ἄκρη :

— Φωτιά νὰ κάψω καὶ τὰ κεντήματα
καὶ τὰ προικιά ! εἶπα, κ' ἄρχισα κ' ἐγὼ
τὰ κλάμματα. Ἐκλεισα τὰ παράθυρα
γύρισα τοὺς καθρέφτες' ἐνδύσα τὸ σπῆτι
'ς τὰ μαῦρα' με τὴ βία μούδιναν νὰ φά-
γω' ἐπνίγηκε ὁ Καπετὰν Νικόλας μου,
κ' ἐγὼ τί τὴν ἤθελα τὴν ζωήν ; ἔβαλα
ἀπόφασι νὰ πάγω 'ς τὸ Μοναστήρι τοῦ
Δοκοῦ καὶ νὰ γίνω καλόγρυα' ὅλη ἡ
Ἰῶρα εἶχε γίνῃ ἄνω κάτω ποιά εἶχε
τὸν ἄνδρα της, ποιά τὸν υἱό της, ποιά
τὸν ἀρραβωνιαστικό της, καὶ μάννες, γυ-
ναῖκες, παιδιά, ἔτρεχαν ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆ-
τι κ' ἐρωτοῦσαν ὅσες εἶχαν δίκους των
μέσ' 'ς τὸ καράβι :

— Τὸ μάθατε καὶ σεῖς ποῦ ἔπεσε

« Τὸν ἔσφιξα... καὶ ξαναλιγοθύμνησα... » (Σελ. 82, στ. 6'.)

ὅξω τὸ καράβι ; ἀλήθεια ἐπνίγησαν ;
Καὶ 'ς τὴν ἐρώτησί τους ἀπαντοῦσαν
θρήνοι ! . . .

Τὴν Κυριακὴν τοὺς ἐκάναμε τὸ πα-
ραστᾶσι μο ! Ἄχ, παιδιά μου, τί
ἀγριότητα πῶχει τὸ παρσάστιμο ! εἶνε
κηδεῖα νεκρῶν που λείπουν τὰ κορμιά
τους' θάψιμο με τὸν νοῦν πεθαμένων
που κείτονται 'ς τὰ βάθη τῆς θάλασσας
ἢ σὲ μακρινούς βράχους' δίσκους με σι-
τάρι εἶχαμε γιὰ τοὺς πολυαγαπημένους
μας' ἐγέμισε ἡ ἐκκλησία ἀπὸ δίσκους
'ς τὴν ἀράδα' 'ς αὐτοὺς ἔψαλαν τὰ νε-
κρώσιμα. Θεέ μου, πῶς βαστά ὁ ἄν-
θρωπος ὕστερα ἀπὸ κάτι λυ-
πές ! . . .

Τοὺς ἐκάναμε τὰ ἐννηάμε-
ρα κ' ἐτοιμαζόμασταν νὰ τοὺς
κάνουμε καὶ τὰ σαράντα ὅταν
ἦλθε τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν
Μπρούσκου' εκατόμουν σὲ μιὰν
ἄκρα βουτηγμένη 'ς τὰ μαῦρα.
Ἐξαφνα ἀναβαίνει ὁ Μπάθας,
με πιασμένη ἀναπνοή ἀπὸ τὴν
τρεχάλα :

— Κονδύλω . . . Κονδύ-
λω . . . ὁ Καπετὰν Νικόλας
δὲν ἐπνίγηκε . . . ἦλθε με τὸ καράβι τοῦ
Καπετὰν Μπρούσκου !

Ὅλο τὸ αἷμά μου μαζεῦθηκε 'ς τὸ κε-
φάλι μου . . . ἔπεσα λιγοθυμημένη, καὶ
δὲν ξεύρω κ' ἐγὼ πόση ὥρα ἔμεινα ἔτσι.
Ἄλλ' ὅταν ἦλθα 'ς τὸν ἐαυτό μου κ' ἄ-
νοιξα τὰ μάτια μου εἶδα, τὸν Καπετὰν
Νικόλα 'ς τὸ πλάγι μου . . . τὸν ἔσφι-
ξα . . . τὸν ἔσφιξα . . . καὶ ξαναλιγο-
θύμνησα . . .

Ἡ μ π ἄ μ π ω Κονδύλω ἐσιώπησε
δὲν τὴν ἄφινεν ἡ μεγάλη της
συγκίνησις νὰ εἴπῃ περισσό-
τερα' θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ
συγκίνησίς της αὐτὴ ἦτον ἡ
ἰδία τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὡ-
σὰν νὰ εἶχε μείνῃ σαράντα
ἑπτὰ χρόνους κρυμμένη 'ς τὰ
βάθη τῆς καρδιάς της, καὶ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην, δια μιᾶς, ἀ-
νέβη κ' ἐσκορπίσθη εἰς τὸ
πρόσωπόν της ὅπου ἀπῆντησε
ρυτίδας τώρα ἀντὶ δροσάτα
καὶ τριανταφυλλένια κάλλη
ὅπως τότε.

— Πολὺ λυπητερός, εἶπεν
ὁ Καπετὰν Νικόλας, ἦταν
καὶ ὁ ἐρχομός μας' ὅταν μας
ἐβγαῖεν ἔξω ἡ βάρκα, μᾶς ἐ-
γνώρισε κάποιος κ' ἔτρεξε καὶ
το εἶπε καὶ μαζεῦθηκε πλῆθους
πολὺ 'ς τὸν ἄκρογια-
λιά, 'ς τὸ τελωνεῖον' ἡ μη-
τέρα μου, ὁ πατέρας μου, τ'
ἀδελφία μου, οἱ φίλοι μου μ'
ἀγκάλιαζαν, ἐκρεμνούνταν ἀ-

πάνω μου, μ' ἐφιλοῦσαν, καὶ 'ς τὰ πρό-
σωπά μας ἀνακατεύονταν τὰ δάκρυά μας.
Τὸ ἴδιο καὶ τοὺς ναύτας οἱ δικοὶ των' ὁ
μοῦτσος ἔπεσε με ἀναφιλητὰ 'ς τὴν ἀγκα-
λιά τῆς μάννας του, τῆς κυρὰ Μπίλιως
ἐξέσχιζαν τὴν καρδιά οἱ θρήνοι ἐκει-
νῶν που δὲν εἶδαν καὶ τοὺς ἰδικούς των
'ς τὴν βάρκα' ἄρχισαν νὰ τοὺς κλαῖν με
καινούργια λύπη' ἐνόμιζαν πῶς τοὺς ἔ-
χασαν ἄλλη μιὰ φορὰ.

Ἐγὼ ἄρχισα πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν
ἐδανείσθηκα, ἀγόρασα ἓνα καράβι, εἰς ἐ-
νάμισυ-δύο χρόνια ἀπέβγαλα τὸ μισὸ
χρέος, γιὰτὶ μοῦ ἔτυχαν καλοὶ ναῦλοι,

« Τόκα τώρα ! » (Σελ. 82, στήλ. γ'.)

καὶ τὸν ἴδιον χρόνον ἐστεφανώθηκαμε' ἐ-
δούλεψα, ἐκέρδησα, ἔκαμα πολλὰ καρά-
βια, καὶ τώρα βλέπω τριγύρω μου εὐτυ-
χισμένη τὴν γενεά μου. Δοξασμένος ὁ
Θεός που μ' ἄφισε νὰ ζήσω καὶ νὰ κάμω
κ' ἐγὼ τὸ χρέος μου 'ς τὸν κόσμον.

— Τόκα τώρα ! . . . ἐφώνησεν ὁ Σω-
τήρης, καὶ ὅλοι ἐσίγησαν τὰ ποτήρια
των καὶ εὐχήθησαν χρόνια πολλὰ εἰς τὸν
παπποῦν καὶ τὴν κυρούλαν . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΟ ΓΑΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ἵς τὴν ἀγκαλιά μου σὲ βαστῶ,
μικρό, καὶ σε χαϊδεύω,
καὶ τὰ ματάκια σου κυττῶ
τὴν ἀθωότη τους ζηλεύω.

Ἵς τὰ πόδια μου λυπητερά
ὁ γάτος νιαουρίζει,
γιὰ πάντα ἀφῆκε τὴ χαρὰ
καὶ σκεπτικός γυρίζει.

Γιὰτὶ τοῦ πήρες κάθε τί
ἀπὸ τὴν πρώτην ὥρα
Μὰ ξεύρει, θάχῃ ὑπομονή
καὶ θὰ προσμένῃ τώρα.

Κι' ὅταν 'ς τὸ διάδα τὸ γοργὸ
τοῦ χρόνου που ὅλο τρέχει,
θὰ γίνῃς σὺ παιδί τρανόν,
γιὰ σύντροφο θὰ σ' ἔχῃ.

Τότε μπορεῖ νὰ μοιρασθῇ
μαζί σου κάθε χάδι
Μὰ ὡς τότε μόνο, μόνο ἐσύ,
ἀτίμητο πετράδι.

[Ἀπὸ τὰ «Ταγοῦδια τῆς Κόρης μου».]

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΩΛΩΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Διάπλασις σᾶς διδά-
σκει ὅλον ἐν τὸν τρό-
πον, με τὸν ὅποιον
γίνονται τὰ διάφορα
εἶδη τῶν Πνευματι-
κῶν Ἀσκήσεων. Τοῦ-
το μ' ἔκαμε νὰ συλ-
λογισθῶ, ὅτι ἡ σύν-
θεσις Αἰνιγμάτων δὲν
εἶνε ἀποκλειστικῶς
παιδικὴ ἀσχολία, καὶ
νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν Σο-

λωμόν, τὸν μεγαλύτερον ἀπὸ τοὺς ποιη-
τάς μας. ὁ ὅποιος, παρὰ τὸν Ὑμνον τῆς
Ἐλευθερίας καὶ τὴν Ὠδὴν εἰς τὸν Βύ-
ρωνα, δὲν ἀπηξίωσε νὰ γράψῃ καὶ με-
ρικὸς . . . Λεξιγρίφους. Με τὴν δια-
φορὰν μόνον, ὅτι οἱ Λεξιγρίφοι αὐτοὶ ἔ-
χουν τὴν σφραγίδα τῆς ποιητικῆς ἀξίας
καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ μεγάλοι, καὶ ὅ-
ταν παίζουν ἀκόμη, εἶνε μεγάλοι. Εἰ-
μπορεῖν λοιπὸν νὰ σας χρησιμεύσουν ὡς
πρότυπον, καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἐπεμβαίνω
ἄσχημα εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Δια-
πλάσεως, ἂν σᾶς τοὺς ἀνακοινώσω. Ἐ-
πειτα περὶ τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ ὁποῦ
πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ ἡ Ἐκατονταετη-
ρίς, πολὺς λόγος ἔγινε κατ' αὐτὰς καὶ εἰς
τὸν κύκλον σας, νομίζω δὲ ὅτι εἶνε διτ-
τῶς ἐπικαιρὸν νὰ γνωρίσετε ἐν μικρὸν
μέρος ἀπὸ τὸ μέγα ἔργον ἐκείνου, διὰ τὸν
ἀνδριάντα τοῦ ὁποῦ ἐδώσατε καὶ σεῖς
οἱ μαθηταὶ τὸν ὁδὸν σας.

Ἰδοὺ ἓνας ὥραιος Λεξιγρίφος τοῦ
Σολωμοῦ :

Τὸ πρῶτό μου εἶνε ἀνασθητό,
Τὸ δεύτερο δὲν εἶνε
Χωρὶς τὸ ὅλο ἂν λειτουργᾷς,
Καλὲ παπᾶ μου, κρῖνε.

Καὶ ἡ λύσις : Π ε τ ρ α χ ῆ λ ι (π έ-
τ ρ α - χ ε ἱ λ η.) Ἰδοὺ καὶ ἄλλος, ἀκόμη
ὠραιότερος :

Ἄν τὸ πρῶτό μου εἴπῃς,
Κακὰ βέβαια δὲν θὰ πῇς·
Ἄν τὸ δεύτερο δὲν ἔχῃς
Δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ τρέχῃς·
Καὶ τὸ ὅλο δίνει σχῆμα,
Εἰς τοῦ δευτέρου τὸ ντύμα.

Εἶνε τὸ κ α λ α π ὀ δ ι (κ α λ α - π ὀ δ ι.)
Διὰ νὰ εὐρὼ αὐτοὺς τοὺς Λεξιγρίφους,
ἐφυλλομέτησα τὴν νέαν ἔκδοσιν τῶν
«Ἀπάντων» τοῦ Σολωμοῦ, — ἓνα ὀγκώ-
δῃ εἰκονογραφημένον τόμον τῆς Μαρσα-
λείου Βιβλιοθήκης, ὁ ὅποιος τιμᾶται μόνον
δρ. 2,50, (χάρισμα δηλαδὴ,) καὶ
τὸν ὅποιον σᾶς συνιστῶ θερμῶς, διότι
οὐδεμὶς ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη εἶνε ἀξία
τοῦ ὀνόματος ἂν δὲν ἔχῃ τὸν Σολωμόν.
Καὶ τοὺς μὲν Λεξιγρίφους δὲν ἤρρα, —

δὲν ἤξεύρω διὰ τί τοὺς παρέλειψεν ὁ ἐκ-
δότης, — καὶ τοὺς ἔγραψα ἐκ μνήμης·
ἤρρα ὅμως ἐν Αἰνιγμα. τὸ ὅποσον ἐπι-
γράφεται «Σχέσις πολὺπλοκῇ», τὸ ἐξῆς :

Ἀργὰ πάει πέρα
Ναῦρῃ τὸ φῶς του,
Τὴ θυγατέρα
Τῆς γυναίκος του,
Ποῦχε δικό της
Φῶς τὸ γαμπρὸ της.

Εἰμπορεῖτε νὰ το λύσετε ; Ἐγὼ δὲν
το κατῴρωσα . . .

Καὶ ἂν οὐ ἔχω ἐμπρὸς μου τὸ βιβλίον
τοῦ Σολωμοῦ, δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρα-
σμόν νὰ σας ἀντιγράψω ἐδῶ καὶ μερικὰ
ἄλλα μικρὰ καὶ παιγνιώδη στιχοῦργη-
ματα, διὰ νὰ ἰδῇτε τί εὐμορφα ποῦ εἶνε.
Παραδείγματος χάριν, αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα
εἰς Ψ ε ὕ τ η ν :

Ἡ Μοῦσα ἀλαφροπάτησε κ' ἐστῆκε μπροστά μου,
Καὶ μούδειε τὴ μύτη μου γιὰ τὴ σκορδομυτιά
[μου.]

Μοῦσα, καὶ πῶς νὰ τόνε πῶ, γιὰ νὰ βαλθῇ σὲ
[μέτρο ;

— Βάλε του κάλπικο ὄνομα, καὶ πές τονε Κύρ
[Πέτρο.

Στρέψε, Σὶρ Πίτερ, κατὰ μετὰ τὸ γαληνὸ σου
[βλέμμα

Κι' ἂν ἤμπορῃς, βγάλε πνοὴ ποῦ νὰ μὴν εἶνε
[ψέμμα !

Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα εἰς Ἀ ρ π α -
γ α :

Τέτοιο φίλο γ'ὼν νὰ χάσω !
Γιὰ τρεῖς μέρες θὰ περάσω
Μὲ ψυμῆκι, με τυρί.
Καὶ σὺ, κόκκορε τῆς αὐλῆς μου,
Γιὰ τὸ φίλο τῆς ψυχῆς μου
Μαῦρο βάψε τὸ λειρί.

Καὶ τὸ «Ψίχαλο» τί σας λέγει ;
Ἀκούσατε :

Σὲ βλέπω πάντα ποῦ κυλάς·
Γιὰ πές μου, ψίχαλο, ποῦ πᾶς,
Ποῦ πᾶς ὀμπρὸς ὅπισω ;
— Τὸν κόσμον νὰ φωτίσω !

Σᾶς ἔτυχε νὰπαντήσετε τοιαῦτα αψί-
χαλα, γεμάτα ἀπὸ ἐπαρσιν καὶ δοκι-
σησοφίαν, νὰ βγαίνουν μετὰ τὴν ἀξίωσιν
ὅτι θὰ φωτίσουν τὸν κόσμον, ἐν ᾧ αὐτὰ
τὰ ἴδια εὐρίσκονται βυθισμένα εἰς τὸ
σκότος τῆς ἀμαθείας ; Νὰ δίδουν ἔξαφνα
συμβουλὰς, ἐν ᾧ αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκην
συμβουλῶν ; . . . Ὁμολογῶ, ὅτι τὸ ψίχαλο
τοῦ Σολωμοῦ μοῦ ὑπερθυμίζει μερικὸς
μικροσκοπικοὺς δημοσιογράφους, οἱ ὅ-
ποιοι ἐπὶ τῶν μαθητικῶν θρανίων συν-
τάσσουσιν τὰς ἐφημερίδας των, καὶ ἔχουν
τὴν ἀφέλειαν νὰ μοιράζον δεξιὰ καὶ ἀ-
ριστερὰ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς ἀνορθο-
γραφίας των πρὸς Ὑπουργοὺς, Γυμνα-
σιάρχας, Καθηγητάς καὶ Διδασκάλους.
Δὲν εἶνε Αἰνιγμα καὶ αὐτό ;

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Δὲν θέλω νὰ σας ὁδηγήσω, εἶπεν
ἡ Γουίλελμίνα μετὰ τὴν ἰδίαν ψυχρὰν ἡ-
ρεμίαν.

— Διατί ;

— Διότι δὲν θὰ ἠμπορούσατε νὰ φθά-
σετε. Εἰς τὸ Ζωννεστράλε θάνησυχῇ-
σουν . . . Ἡ Λενέττα εἶνε πολὺ μικρὴ.

— Νὰ σας πῶ, ὑπέλαβεν ἡ Εἰρήνη,
εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἡρεμία τῆς Γουίλελμί-
νας ἀπέδιδεν ὅλην τὴν τὴν ψυχραιμίαν·
εἴτε θελήσετε, εἴτε ὄχι, ἐγὼ θὰ φύγω.
Ἄν ἔλθετε μαζί μου, θὰ φθάσω ἂν δὲν
ἔλθετε, ἴσως θάποθάνω εἰς τὸν δρόμον.
Τὸ ἤξεύρω κ' ἐγὼ ὅτι ἡ Λενέττα εἶνε
πολὺ μικρὴ διὰ νὰ με συνοδεύσῃ. Ἀλλὰ
τὴν πέρνω, χωρὶς νὰ το θελῶ. Δὲν ἦτο
εὐκολον νὰ φύγω χωρὶς νὰ το μάθῃ. Ἐ-
πειτα εἶνε δυνατὴ, ἀντέχει. . . Ὁ Γκυ
μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ δρόμος εἶνε ὀλίγων μό-
νον ἡμερῶν . . . καὶ τὸ ἄλογόν μου εἶνε
δυνατὸν καὶ εἰμπορεῖ νὰ μας σηκώῃ καὶ
τὰς δύο.

Τώρα ἐσκέφθη καὶ ἡ Γουίλελμίνα.

— Ἄν δὲν ἔλθω μαζί σας, θὰ ἐπι-
στρέψετε εἰς τὸ Ζωννεστράλε ; ἠρώτη-
σε τὴν Εἰρήνην.

Αὕτη ἐκοκκίνησεν ὀλιγον.

— Βεβαίωτατα ὄχι ! ἀπεκρίθη γρήγορα.

Ἐψεύδετο, διότι ἡ ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσῃ
τὸ ταξίδιον, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς
Γουίλελμίνας, τὴν ἐτρόμαξε πολὺ. Ἀλλ'
ἡ Βοεροπούλα, ἡ ὁποία ποτὲ εἰς τὴν ζω-
ήν της δὲν ἐψεύσθη, οὔτε ὑπώπτευσεν ἂν
τὸ ψεῦδος τῆς Εἰρήνης.

— Κάμνετε ἀσχημα, τῇ εἶπε μόνον.

— Ὅχι, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Εἰρηνούλα
σκύπτουσα ὡς διὰ νὰ σηκώσῃ κάτι, ἀλ-
λὰ πραγματικῶς διὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἐρύ-
θημά της. . . Δὲν κάμνω ἀσχημα, διότι
γνωρίζω ὅτι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ θεία Παυ-
λίνα θὰ χαροῦν πολὺ νὰ μας ἰδοῦν.

— Πῶς το ξεύρετε ; ἠρώτησεν ἡ Γου-
ίλελμίνα. Σᾶς ἔγραψε λοιπὸν ἡ θεία
Παυλίνα ;

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ἡ Εἰρήνη, ἡ
ὁποία ὠχυροῦτο εἰς τὸ ψεῦδος, ἐνοουσα
ὅτι δὲν θὰ κατῴρωνε δι' ἄλλου τρόπου
νὰ καταπίσῃ τὴν Γουίλελμίνα.

Ἡ Βοεροπούλα δὲν ἤξευρε πλέον τί
νὰ υποθέσῃ.

— Περιέργον, εἶπε. Δὲν ἐννοῶ τί εἰ-
μπορεῖ νὰ σας θέλῃ ἡ θεία Παυλίνα, ἡ
ὁποία ὑπηρετεῖ εἰς τὸ νασκομεῖον τῆς
Λαίδυσμιο.

— Εἰς τὴν κ' ἐγὼ ; πρέπει νὰ ὑπάγω-
μεν νὰ ἰδοῦμεν. . . Ἐγὼ υποθέτω, ὅτι
λυπεῖται ποῦ δὲν βλέπει τὴν Λενέτταν
της.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ κορασίου ἦτο πολὺ
εὐστοχόν. Τώρα ἡ Γουίλελμίνα δὲν ἐσυλ-
λογίζετο παρὰ τὴν θείαν Παυλίαν, λυ-

πημένην διὰ τὴν στέρεσιν τῆς μικρᾶς τῆς Λενέττας καὶ ποθοῦσαν νὰ τὴν ἰδῇ. Ἐπειτα ἡ Βοεροπούλα ἔρρεπε φύσει πρὸς τὰς περιπετείας, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤργησε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν της :

— Καλὰ, εἶπε, σὰς πηγαίνω.

Ἡ Εἰρήνη ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

— Τρέχω μόνον νὰ εἰδοποιήσω τὴν Μίς Φλώρυ, προσέθεσεν ἡ Γουίλελμίν.

— Ὅχι, ὅχι, δὲν κάμνει, ἀπήντησεν ἡ Εἰρήνη ζωηρῶς. Ἡ Μίς, ἅμα το μάθη, θὰ το πῇ τοῦ Γκὺ ὁ Γκὺ, φυσικὰ, θὰ θελήσῃ νὰ μὰς συνοδεύσῃ, καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὸ Ζοννενστράλε.

— Ἐστῶ, εἶπεν ἡ Γουίλελμίν, εἰμ πορεῖ νὰ ἔχω ἄδικον ἄρ' οὐ ἡ θεία Παυλίνα σὰς ἐπεθύμησε, νομίζω ὅτι εἰμπορῶ νὰ σὰς ὁδηγήσω ἀσφαλῶς εἰς τὴν Λαίδυσιθ. Δὲν θὰ πάρωμεν ὅμως τὸν συντομώτερον δρόμον, διότι τὰ βόρεια τῆς Νατάλης εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ πρέπει νὰποφύγωμεν τὴν συνάντησίν των. Λοιπόν, δὲν θὰ υπάγωμεν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Πάρδεσκοπ διὰ τοῦ Σαρλεστάουν. Θὰ πάρωμεν ἀπεναντίας τὸν ἔρημον καὶ τραχὺν δρόμον τοῦ Βάκερστρουμ, θὰ βαδίσωμεν κατὰ μὴκος τῆς μεθορίου γραμμῆς, καὶ θὰ τὴν περάσωμεν ἅμα φθάσωμεν πλησίον τοῦ Τουγέλα. Ἀ-

πὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ θὰ συναντήσωμεν βέβαια Βοερικά στρατεύματα, τὰ ἵποια θὰ διευκολύνουν τὴν εἰσοδὸν μας εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Λαίδυσιθ. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε μακρότερος ἀλλ' ἀσφαλέστερος ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ ἐπειδὴ ἡ παρουσία τῆς Λενέττας θὰ μὰς ἀναγκάσῃ νὰ πολυπλασιάσωμεν τοὺς σταθμούς μας, πρέπει νὰ λογαριάσωμεν ὅκτὼ ἡμέρας διὰ τὸ ταξεῖδι.

Τώρα ποῦ ἐπέτυχεν τὸν σκοπὸν τῆς, ἡ Εἰρήνη ἐφαίνετο ἡρεμωτέρα κατὰ βάθος ὅμως ἀνησυχεῖ διὰ τὴν σοβαρότητα, μετὴν ὁποῖαν ἡ φίλη τῆς ἀνέπτυσε τὰς λεπτομερείας τοῦ δρομολογίου.

Ἡσθάνετο κάποιον φόβον δι' αὐτὸ που ἡτοίμαζεν νὰ κάμῃ, καὶ ἐσυλλογίζετο πῶς θὰ τὴν ὑπεδέχετο ὁ πατέρας τῆς... Πῶς θὰ ἐδικαιολόγηε τὸ ἀνάξιον ψεῦδος τῆς; Ἀλλὰ δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα τῆς τύψεως. Τὸ κοράσιον ἀπεδίωξε τὰς ἐχληράς αὐτὰς σκέψεις, καὶ δὲν ἀνείρπολει τώρα, εἰμὴ τὴν ὀκταήμερον ἐκείνην ἱππασίαν καὶ τὴν χαράν, τὴν ὁποῖαν θὰ

ἡσθάνετο, ὅταν θὰ ἐνηγκαλίζετο τὸν πατέρα τῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οὐδέποτε εἶχε χωρισθῇ τόσο καιρὸν.

Ἡ Γουίλελμίν τὴν ἄρσεν εἰς τὰς σκέψεις τῆς, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Ζοννενστράλε, διὰ νὰ παραλάβῃ ὅ,τι ἔχρειάζετο διὰ τὰ δύο κοράσια.

Ὅταν ἐπανῆλθεν, εἰς τὸ ἐφίππιόν τῆς ἦσαν δεμένα σκεπάσματα, ἓνα τόξον καὶ βέλη.

Ἐτοποθέτησεν ἀναπαυτικὰ τὴν Λενέτταν εἰς τὸ ἄλογόν τῆς καὶ ἔδωσε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἡ Εἰρήνη εἰσελάουσε φαιδρότατα, μεθυμένη ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, εὐτυχῆς ποῦ ἐπήγαине πρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ συγχρόνως ποῦ ἐπαίξεν ἓνα καλὸ παιγνίδι εἰς τὴν Μίς καὶ εἰς τὸν Γκὺ.

— Ἀνεμόμυλος ἡ ἀδελφή σου, κύριε

« Μετεχειρίσθη τὴν σέλλαν τῆς ὡς ὁμβρέλλαν. » (Σελ. 85, στήλ. α'.)

Γκὺ, ἔ; . . . Ἐννοία σου καὶ δὲν εἶνε τόσο ἀνεμόμυλος! . . . Νομίζω ὅτι ἀρκετὰ σοῦ τὸ ἀπέδειξα. . .

Ἡ πεδιάς, τὴν ὁποῖαν διέτρεχον οἱ ἵπποι, ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ λόγμους, ἀπὸ θάμνους ὑψηλοῦς, οἱ ὁποῖοι ἐγίνοντο ὁλονὲν πυκνότεροι.

— Τώρα θὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τοὺς θάμνους, εἶπεν ἡ Γουίλελμίν. . . ἀγκάθια καὶ φεῖδια ὅσα θέλῃς! . . . Νὰ, ἀρχίζει καὶ γιὰ μὰς ἡ ζωὴ τῆς ἐρήμου!

Ἡ Εἰρήνη εἰσαπείχεσεν ὅταν ἡκούσε τὰ φεῖδια, ἀλλ' ἔκαμε τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν καὶ ἐφώνησε :

— Ζήτω ἡ ἐρήμος! Ὅταν θὰ λέγω ἑστὰς φίλας μου, ἑστὸ Παρίσι, ὅτι ἐξῆσα ἑστὴν ἐρημον, σὰν τοὺς Ἰσραηλίτας, βέβαια δὲν θὰ με πιστεύουν!

— Καὶ γιατί, ἀφ' οὗ θὰ τοὺς το λέγετε; ἠρώτησεν ἡ Γουίλελμίν.

Ἡ Εἰρήνη εἰσαπείχεσεν. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη δὲν εἶχε πεισθῇ ἐνδομύχως ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πιστεύουν πάντοτε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΦΑΝΤΑ!

Ἐπὶ τρεῖς ἡδὴ ἡμέρας, τὰ παιδιὰ διέσχισαν τὴν ἐρημον.

Ἡ Εἰρήνη εἰσαπείχεσεν τὴν φαιδρότητα τῆς, καὶ ἡ σοβαρὰ Γουίλελμίν ἐγελούσε κάποτε μετὰ τὰ ἀστεῖά τῆς.

Ἐως ἐδῶ, ἡ ζωὴ τῆς ἐρήμου δὲν παρουσάσε δυσκολίας. Χάρης εἰς τὸ τουφέκιον τῆς Βοεροπούλας καὶ εἰς τὴν ἰκανότητα τοῦ Μαριμπῆ καὶ τῆς Κάνυας, τὸ κυνήγιον ἐπὶ ἤρκει ἀφθόνως εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ μικροῦ ὀμίλου.

Αἱ νύκτες ἐπερνοῦσαν ἡσυχᾶ. Τυλιγμένα εἰς τὰς γούνας των, τὰ κοράσια δὲν ἐκρίωναν καθόλου, οἱ δὲ ἄγρυπνοι φύλακες των ἡμποδίζαν κάθε ζῷον νὰ τα πλησιάσῃ.

Ἡ χώρα, τὴν ὁποῖαν διέτρεχον, ἦτο τραχεῖα, ἐντελῶς ἄνυδρος καὶ σκεπασμένη ὁμοιομύρως ἀπὸ ἐρείκην, χαμηλὴν καὶ ξηράν. Τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ υποφέρουν ἀπὸ δίψαν. Ἡ Εἰρήνη δὲν παρπονεῖτο, ἡ δὲ Λενέττα, γενναία καὶ ὑπομονητικὴ ὡς Βοεροπούλα, ἐσφιγγε τὰ στεγνὰ τῆς χεῖλη καὶ ἀνύψωνε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς πρὸς τὴν Γουίλελμίναν, περιλύπους καὶ φλογερούς.

— Κοντεύουμε νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν μαμά; ἠρώτα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

— Ἀκόμη ἀπεκρίνετο ἡ Γουίλελμίν, ἡ ὁποῖα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ψευσθῇ οὔτε πρὸς τὸ νήπιον.

Ἡ πεῖνα δὲν θὰ ἐβράδυεν νὰ διαδεχθῇ τὴν δίψαν, καὶ ἡ Γουίλελμίν ἐσυλλογίζετο τί θὰ τὰς ἐδίδε νὰ φάγουν. Οὔτε ἓνα πουλὶ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν ἐρημον ἐκείνην, οὔτε δένδρον ὑπῆρχε καὶ ἐπομένως οὔτε καρπός.

Ἀλλ' ἡ δίψα ἦτο ἐπαισθητοτέρα καὶ ἀλγεινότερα ἀπὸ τὴν πεῖναν. Δάκρυα ἀνέβαιναν εἰς τὰ μάτια τῆς Λενέττας. Ὁλίβουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἡ Γουίλελμίν τὴν ἐνεθάρρυνε, καὶ ἐδρόσιζε τὰ φλέγοντα χεῖλη τῆς μετὰ τὸν χάλυβα τοῦ τουφεκίου.

Μετὰ τὸ διαπεραστικόν τῆς βλέμμα προσεπάθει νὰνακαλύψῃ κανὲν ρυάκιον, καμμίαν πηγὴν, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο τίποτε, οὔτε ἕχνος!

Ἀσθμαίνοντες, οἱ ἵπποι ἐπροχώρουν μετὰ βῆμα βραδύ, ἡ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς ἔτρεχαν δεξιὰ ἀριστερὰ, ὁσφραίνοντες τὸ ἔδαφος, πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ὕδατος. Καὶ ἡ Γουίλελμίν εἶχε περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἐνστικτικὸν τῶν ζώων, παρὰ εἰς τοὺς ἰδίους τῆς ὀφθαλμούς.

Ἀλλὰ ἀνησυχία ἦλθε τώρα.

Ἡ Βοεροπούλα ἀπὸ τίνος παρετήρει μετὰ προσοχὴν τὸν οὐρανόν. Ἐξαφνὰ ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογόν τῆς, τὸ ἐξεσέλλωσε γρήγορα, καὶ φώναξεν εἰς τὴν Εἰρήνην νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

Τὸ κοράσιον ὑπήκουσε μηχανικῶς.

— Πάρτε τὴν σέλλα σας, καθήστε κάτω καὶ σκεπάζετε καλὰ μ' αὐτὴ τὸ κεφάλι σας! ἐφώνησε πάλιν ἡ Γουίλελμίν.

Καὶ κάμνοντα συγχρόνως ὅ,τι ἔλεγε, μετεχειρίσθη τὴν σέλλαν τῆς ὡς ὁμβρέλλαν καὶ ἐστέγασεν ὑπ' αὐτὴν τὴν μικρὰν Λενέτταν, ἡ ὁποῖα εἶχε γονατίτη πλησίον τῆς.

Ἦτο καιρὸς.

Χάλαζα ὁγκώδης ἤρχισε νὰ πίπτῃ με ὀρμὴν καὶ με πάταγον.

Ἐκπλαγεῖσα διὰ τὸν ἐξαφνικὸν αὐτὸν κατακλυσμὸν, ἡ Εἰρήνη ἀπετόλμησε νὰ βγάλῃ ὀλίγον τὸ κεφάλι τῆς καὶ νὰ ρίψῃ μίαν ματιάν.

Ὀλίγον ἐλείψε νὰ πληρώσῃ ἀκριβῶς τὴν ἀπροσύννην τῆς. Κόκκος χαλάζης τὴν ἐκτύπησεν εἰς τὸ μάγουλον καὶ τῆς το αἰμάτωσεν. Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ ἦτο ἐλαφρά.

Ἡ χάλαζα διήρκεισε πέντε λεπτά. Τὰ τρία κοράσια ἔπλευσαν καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, ἀφ' οὗ ἐβρέξαν τὰ χεῖλη των με μερικὸς κόκκους χαλάζης οἱ ὁποῖοι ἐτάκηνσαν ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ἐκείνου ἔδαφους.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

ΤΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ

Ἦτο περίπου μεσονύκτιον.

Εἶχον ἀκόμη ἕξ ὥρας νὰ διέλθουν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐκείνου, βαθυτέρου εἰς τὸ δάσος παρὰ εἰς τὴν πεδιάδα. Ἐξ ὥρας μακρὰς φόβων καὶ κινδύνων.

Ὅτι ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του εὐρίσκοντο ἐξησφαλισμένοι κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ὁποῖους ἀνεχαίτιζεν ὁ ἀνυπερβλητὸς τῶν δένδρων φραγμός, τοῦτο ἦτο βέβαιον. Ἐπὶ τὴν ἐπαψιν ταύτην, οὐδὲν ἐφοβοῦντο πλέον. Ὁ ἄλλος κίνδυνος ὅμως, τώρα τοὺς ἠπεῖλει περισσότερο. Μὴ λησμονώμεν τὰ πολυάριθμα φῶτα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, ἐφάνησαν εἰς τὸ δάσος, τὰς ἀνεξηγήτους λάμπεις, ἐν τῶν ὁποίων ἐφωτίσθησαν ἔπειτα οἱ ὑψηλοὶ κλάδοι τῶν δένδρων. Ἐχώρει ἀμφιβολία, ὅτι ἐμὴλος ἰθαγενῶν ἦτο ἐστρατοπεδευμένος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος; . . . Καὶ δὲν ἦτο εὐλογος ὁ φόβος ἐπιθέσεως, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδεμία ἄμυνα ἦτο δυνατή; . . .

— Ἀς ἀγρυπνήσωμεν, εἶπεν ὁ ὁδηγὸς ὅταν ἡμπούσε νὰ πάρῃ ἀναπνοὴν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν ἐκεῖνο τρέξιμον, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ Γάλλος καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσουν.

— Ἀς ἀγρυπνήσωμεν, ἀπήντησεν ὁ

Τζὼν Κόρτ, καὶ ἄς εἴμεθα ἑτοιμοὶ ν' ἀποκρούσωμεν τὴν ἐπίθεσιν. . . Οἱ ἰθαγενεῖς δὲν θάπεμκρυβήσαν. . . Ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἐσταμάτησαν, καὶ ἰδοὺ τὰ λεῖψανα φωτιάς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν βγαίνουν ἀκόμη μερικοὶ σπινθηρεῖς. . . Τῶντι, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξ βημάτων, παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, ἔκαιεν ἀνθρακίχ χύλινουσα λάμψιν ὑπέρυθρον.

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἐσηκώθη, καὶ προτείων τὴν καραμβίαν του, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν λόχμην. Ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ τὸν ἐπερίμεναν ἐναγωνίως, ἑτοιμοὶ νὰ δράμουν κατόπιν του ἐν ἀνάγκῃ.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ δὲν διήρκεισε περισσότερον ἀπὸ τρία ἢ τέσσαρα λεπτά. Τίποτε ὑποπτον δὲν εἶχεν ἰδῇ, δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τίποτε ἱκανὸν νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν φόβον τοῦ ἀμέσου κινδύνου.

— Τὸ τμήμα αὐτὸ τοῦ δάσους πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ἔρημον, εἶπεν. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ μαῦροι τοῖ ἐγκατέλειψαν. . .

— Ἴσως θὰ ἔφυγαν ὅταν εἶδαν τοὺς ἐλέφαντας νὰ τρέχουν πρὸς τὸ δάσος, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ἴσως, διότι τὰ φῶτα ποὺ εἶδομεν, ὁ κύριος Μὰξ καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Κάμης, ἐσθυσαν εὐθὺς, μόλις ἠκούσθησαν τὰ πρῶτα μουγγριτὰ τῶν θηρίων. . . Ἀπὸ φόβον τώρα ἡ ἀπὸ παρφύλαξιν, ποῖος ξέρει. . . Καὶ ὅμως οἱ ἰθαγενεῖς ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν ὅτι εἶνε ἀσφαλισμένοι ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα. . . Περιέργον πρᾶγμα!

— Αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητον, ὑπέλαθεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ἡ νύκτα δὲν εἶνε κατάλληλος νὰ μὰς το ἐξηγήσῃ. Εἰς τὸ σκότος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φωτισθῇ κατεῖς. Ἀς περιμενῶμεν λοιπὸν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἂν καὶ θὰ κοπιάσω πολύ, τὸ ὁμολογῶ, νὰ μείνω ἄγρυπνος, διότι

τὰ μάτια μου κλείνουν χωρὶς νὰ θέλω. . . — Ἀσχημὴ ὥρα ἐδιτάλεξες διὰ νὰ κοιμηθῇς, ἀγαπητέ μου Μὰξ, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Δὲν γίνεται πρὸ ἄσχημης, ἀγαπητέ μου Τζὼν, ἀλλὰ ὁ ὕπνος δὲν ὑπακούει, διατάσσῃ. Καληνύκτα καὶ ἐς αὔριον! Μετ' ὀλίγον, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἐξηπλωμένος παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, ἦτο βυθισμένος εἰς ὕπνον βαθύν.

« Παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, ἔκαιεν ἀνθρακίχ χύλινουσα λάμψιν ὑπέρυθρον. » (Σελ. 85, στήλ. β'.)

— Πήγαμε νὰ κοιμηθῇς κοντὰ του, Λάγκας, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ. . . Ὁ Κάμης καὶ ἐγώ θαγρυπνήσωμεν ὥς τὸ πρῶτον. — Ἐγὼ εἰμαι ἀρκετός, κύριε Τζὼν, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός. Εἰμαι συνηθισμένος νὰγρυπνῶ μόνος μου, καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ μιμηθῇτε τὸν φίλον σας.

Ἡμποροῦσαν νὰ ἔχουν πεποίθησιν εἰς τὸν Κάμην. Οὔτε ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας, δὲν θὰ διέκοπτε τὴν ἐπαγρύπνησιν.

Ὁ Λάγκας ἐπήγε καὶ ἐξηπλώθη πλησίον τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ. Ὁ Τζὼν Κόρτ ἐδοκίμασε νὰντισταθῇ, καὶ ἐπὶ ἐν τέταρτον ἀκόμη ἔμεινε συνομιλῶν μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ. Συνομιλήσαν περὶ τοῦ ἀτυχοῦς

Πορτογάλου, με τον όποιον πρό πολλού χρόνου ήτο συνδεσμένος ο Κάμης, και του όποιου τα προτερήματα έλαβον άφορμήν να εκτιμήσουν οι σύντροφοί του διαρκούτος του ταξιδιού.

— Ο κακομοίρης έτρελάθηκε, έλεγεν ο Κάμης, άμα είδε την συμφοράν που έπαθεν από τους δειλούς εκείνους άχθοφόρους, οι όποιοι τον έγκάτελειψαν, τον ελχέστευσαν, τον εκλεψαν. . .

— Ο δυστυχισμένος! . . . εψιθύρουν ο Τζών Κόρτ.

Ήσαν αί τελευταίαι λέξεις τας όποιας έπρόφερε. Νικηθείς υπό του ύπνου έξηπλώθη επί της γλός και άπεκοιμήθη άμέσως.

Μόνος, με άγρυπνον όμμα και προσεκτικόν ούς, εξέταζεν τους παραμικρούς κρούτους, με τήν καραμβάναν πλησίον του, διερευνών διά του βλέμματος τα πυκνά σκότη, υπεγυρόμενος κάποτε δια να έπισκοπήσῃ, κάλλιον τους μυχούς του δάσους, το έδαφός του διά μέσου των διακλαδώσεων, έτοιμος τέλος ναφυνίση τους συντρόφους του, αν παρουσιάζετο άναγκη άμύνης, — μόνος ο Κάμης ήγρύπνησε μέχρι των πρώτων λάμψεων τής αύγης.

★

Από τα μέχρι τουδε εκτεθέντα, ο άναγνώστης ήδυνήθη να ένοήσῃ την διαφοράν του χαρακτήρος, την ύφιστάμενην μεταξύ των δύο φίλων, του Γάλλου και του Άμερικανού.

Ο Τζών Κόρτ ήτο άνθρωπος σοβαρού και πρακτικού πνεύματος, — προτερήματα συνήθη εις τους κατοίκους τής Νέας Άγγλίας. Γεννηθείς εις την Βοστώνη, και μολοντί Υαγκαίος την καταγωγήν, μόνον τα καλά των Υαγκαίων είχε.

Κατεγίνετο εις γεωγραφικά και ανθρωπολογικά ζητήματα, και ή σπουδή των ανθρωπίνων φυλών τον ένδιέφερεν εις βαθμόν μέγαν. Έκτός των προτερημάτων τούτων, είχε προσωπικήν ανδρείαν, θάρρος ακατάβλητον, την δε αφοσίωσιν προς τους φίλους του ήτο ικανός να έξωθήσῃ μέχρι τής έσχάτης θυσίας.

Ο Μάξ Ούμπέρ, Παρισινός, ο όποιος έμεινε τοιούτος και εν τω μέσω των μακρυνών χωρών όπου τον έφεραν αί τύχαι τής ζωής, δεν ήτο κατώτερος του Τζών Κόρτ ούτε κατά τον νουν ούτε κατά την καρδίαν. Άλλ' ήτο όλιγώτερον εκείνου πρακτικός, και δύναται τις να είπῃ ότι «έζη εις στίχους» εν τω ο Τζών Κόρτ «έζη εις πεζόν». Η ιδιοσυγκρασία του τον έξώθη διαρκώς εις θήραν παραδόξων, — καθώς παρετήρησεν ήδη ο άναγνώστης, — και δια να ίκανοποιήσῃ αὐτήν την περιέργειαν, το πάθος μάλλον, θα ήτο ικανός να διαπράξῃ πᾶσαν άρρεσύνην, να εκτεθῇ εις κάθε κίνδυνον, αν ο συνετός του σύντροφος δεν τον συνεκράτει. Η έπέμβασις αὐτῆ τοῦ Τζών Κόρτ εις πολ-

λές περιστάσεις, έφάνη άναγκαία, από τας άναχωρήσεως των εκ Διμπρεβίλλης. Η Διμπρεβίλλη είνε ή πρωτεύουσα του γαλλικοῦ Κόγγου και του Γκαμπόν. Κτισθεῖσα τό 1849 επί τής δεξιᾶς όχθης του τελευταίου τούτου ποταμοῦ, αριθμεῖ σήμεραν χιλίους πεντακοσίους έως χιλίους έξακοσίους κατοίκους. Ο διοικητής τής άποικίας έδρεύει έδω και δεν πρέπει να ζητήσῃ τις άλλα οικοδομήματα, εκτός τής ιδίας του οίκιας. Το νοσοκομείον, το κατάρστημα των Ίεραποστόλων, και, δια το έμπορικόν και βιομηχανικόν μέρος αί ανθρακαποθήκαι, τα μαγαζεία και τα εργοστάσια, αποτελούν όλόκληρον την πόλιν.

Είς απόστασιν τριών χιλιομέτρων από τής πρωτεύουσας, εύρίσκεται εν παράρτημα, εν προάστειον, το Γιλάς, όπου εύμερουσιν τα γερμανικά, άγγλικά και άμερικανικά έμπορεία.

Έδω έγνωρίσθησαν ο Μάξ Ούμπέρ και ο Τζών Κόρτ, πρό πέντε ή εξ έτών, και συνεδέθησαν διά φιλίας άδιασπαστου. Αί οικογένεαί των είχαν σπουδαία κέρδη από το άμερικανικόν Έμπορείον του Γιλάς, όπου και οι δύο κατείχον θέσεις άνωτέρων υπαλλήλων. Το κατάρστημα τούτο διετηρείτο εις πλήρη άκμήν, έξάγον δια τας άγοράς τής Άμερικῆς και τής Εύρώπης έλεφαντόδοντον, οίνον φοινίκων, κάρυα γκουρού, κόκκους Κάφρας, και άλλα έγχώρια προϊόντα, έδώδιμα, άρωματικά, ή φαρμακευτικά.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ο Έρρίκος Η', βασιλεύς τής Άγγλίας, εύρισκόμενος εις έριδας με τον Φραγκίσκον Α', βασιλέα τής Γαλλίας, απέφασκε να τω μηνύσῃ δι' ενός άπεσταλμένου λόγια υπερέφρανα και άπειλητικά.

Προς τον σκοπόν τούτον εξέλεξε τον έπίσκοπον Μπόννερ, προς τον όποιον έτρεφε πᾶσαν ύπόληψιν και έμπιστοσύνην.

Άλλ' ο Μπόννερ παρετήρησεν, ότι ή ζωή του θα έξετίθετο εις τον έσχατον κίνδυνον, αν παρουσιάζετο να είπῃ τέτοια λόγια εις βασιλέα τόσοον υπερέφρανον, όσον ήτο ο Φραγκίσκος Α'.

— Έννοιά σου, μή φοβείσαι, τῷ είπεν ο Έρρίκος Η', αν ο βασιλεύς τής Γαλλίας τολμήσῃ να σε φονεύσῃ, θα κόψω άμέσως τας κεφαλὰς όλων των Γάλλων, τούς όποιους έχω έδω εις την έξουσίαν μου.

— Το πιστεύω' άλλ' από όκας αὐτάς τας κεφαλὰς, καμμία δεν θα ήμπορούσε να έφαρμοσθῇ εις τους ώμους μου καλύτερα από αὐτήν έδω, άπεκρίθη ο έπίσκοπος δεικνύων την κεφαλὴν του.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Στοιχειόγραφος. — Από μίαν λέξιν, δι' άφαιρέσεως ενός ή περισσοτέρων εκ των στοιχείων της, ή δια προσθήκης ενός ή περισσοτέρων στοιχείων, προκύπτει άλλη λέξις. Είς την διατύπωσιν των Στοιχειογράφων, έπεκράτησε να δομάζεται αλληγορικώς το μεν πρώον στοιχείον κεφαλῇ, το δε δεύτερον λαϊκός ή τράχηλος, τὰ δε μεσαῖα μέση, τὰ δε τελευταία πόδες ή ούρα. Παράδειγμα :

Έστ' μικρά-μικρά πουλάκια. Όπως είμαι, θά με ίδῇτε. Δίχως κεφαλὴν σὲ λόγους τῶν ἀνθρώπων θά με βρῇτε. Κε' αν δεν με' έχετε, σὲς λίγο πῶς αἰκόως με' ζητείτε.

(Λόγος-τόπος.)

Δι' άφαιρέσεως του λαϊμοῦ, γίνεται ο Στοιχειόγραφος Πληγῇ - πληγή. Διὰ προσθήκης κεφαλῆς και λαϊμοῦ : «Όρος-Κρόνος», κτλ. Και έδω ή θρησκεία δεν είνε άπαράλητον να τηρῇται· οι Στοιχειόγραφοι Ζήμη-Οίμοι, Κρήνη-ρίνη κτλ. δύναται να θεωρηθῶν ως ὁρθοί. Η Διάπλασις όμως, προκειμένου μόνον περί Στοιχειογράφων, προτιμᾷ εκείνους, εις τους όποιους τηρείται ή ὁρθογραφία.

Και εν παραδείγμα άκμῃ Στοιχειογράφου λογοπαικτικοῦ :

Είμαι λέξις και στοιχεῖα πέντε σου επιδεικνύω, Αν τὰ τέρα μου άφαιρήσῃς, εἴ θά ίδῃς με τὰ δύο.

Η λύσις είνε Λέξις. Άν άφαιρέσωμεν τὰ τρία στοιχεῖα λ,ι,ς, δεν θα εύρωμεν την λέξιν εἴ με δύο στοιχεῖα :

Μεταγραμματισμός. — Ο Μεταγραμματισμός είνε Στοιχειόγραφος, με την διαφοράν μόνον ότι ή μία λέξις προκύπτει από την άλλην, δι' αντικαταστάσεως ενός εκ των στοιχείων της δι' άλλου. Παράδειγμα :

Βγάλε ψι και βάλε σι
Και θά ίδῃς αὐτό πουλί
Άνημιόρον φούσος
Εἶδος τι ποιήσας

(Έπος-έπος)

Άλλα παραδείγματα: Κύρος-Σύροι, Βιβλίον-βιολίον. Κάδος-Κάσος κλπ. κλπ.

Σημειώτεον ότι εις όλα ταῦτα τὰ είδη των Άσκήσεων, ή τάξις των στοιχείων, (εἴ ε προσθέτομεν, εἴτε άφαιρούμεν, εἴτε αντικαθιστάμεν) μένει ή αὐτή. Άν όμως ή νέα λέξις προκύπτῃ εκ τής άλλης και διὰ μεταβολῆς εις την τάξιν των στοιχείων, (παραδείγματος χάριν Δόχη-λόγη — όπου το με' γίνεται γάμα, άλλα μεταβάλλει και θέσιν) ὀφείλομεν να δηλώσωμεν, ότι πρόκειται και περί Άνταγματισμοῦ.

Σημειώσεις. Παρέλειψα να είπω προθές, ότι εις τον Λεξιόγραφον οὐδέποτε πρέπει να χωρίζονται αἱ διερρογίαι. Παραδείγματος χάριν ή λέξις Έλαία, δεν εἴμπορει να γίνῃ λεξιόγραφος, χωρίζομένη εις τας λέξεις εἰλα ια, διότι αἱ λέξεις αὗται κλῖνον διὰ τοῦ ήχου των εἰλαία. Δαναός εἰσις εἰσις θά ή ο και ο Λεξιόγραφος : «Ω-ράτος (ώρα-Τος)». (Έπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφινοκεφαλᾶκης, φυλίζόμενος υπό του πατρός του, άναφωνεί :

— Κάμε πατέρα να ιδῇς καλό !

Έστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβύριον Ρόδου

★

— Δοιπόν, Τάκη, πῶς έπῃγε χθές ή πάλῃ σου με τον Γεώργιο;

— Έ, καλά... πότε εἶγω ήμουν από κάτω του, πότε εκείνος από πάνω μου... Στο τέλος όμως φοβήθηκε και τῶκοψε λάσπη. Να ιδῇς όμως ποῦ τον περνούσα και 'ετο τρέξιμο... ήμουν πολύ πιό μπροστά εἰγώ !

Εστὶν ὑπὸ Τησαίου Α. Λαοκαράτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ άπαντῶ κατὰ κανόνα εις τας άνωύμους έπιστολάς, άλλα φαίνεται ότι δεν υπάρχει κανών, ο όποιος να μην έχῃ την εξαίρεσιν του. Από τας Πάτραις έλαβα μίαν έπιστολήν υπεγράμμενην μόνον με τὰ αρχικά Π. Κ. Ο γράφων μου λέγει ότι είνε πτωχός, ότι έχει μεγάλην έπιθυμίαν να γίνῃ συνδρομητής μου, και με παρακαλεῖ να το είπω εις τους εν Πάτραις φίλους μου, διὰ να κἀμουν έρανον και να τον έγγραψουν. Ήμπορούσα να μη άπαντήσω εις τοιαύτην έπιστολήν ; Δοιπόν αἱ λάθουν γνώσιν οι εν Πάτραις συνδρομηταί μου. Νομίζω ότι δεν είνε άνάγκη να γίνῃ έρανός : κάποιος θα εύρεθῇ να μου στείλῃ 7 δραχμάς διὰ να έγγραψω το πτωχόν αὐτό παιδί. Και αν εύρεθῶν δύο ή τρεῖς, τόσοι το καλλίτερον, θα το έγγραψω διὰ δύο ή τρία έτη.

Λουλουδί τῆς Καρδιᾶς, αὐτό το ψευδώνυμον σου έχρημα προς άντικατάστασιν τοῦ παλαιού. Δεν σου άπαντῶ τίποτε άλλο, και ήξεύρεις διατί. Άλλ' αὐτό ήμπορεῖ να εξακολουθήσῃ :

Η γνώμη μου, Έσπερινούλα, είνε ότι δεν υπάρχει άνάγκη να λάβῃς ψευδώνυμον, διότι δεν περάσει αν το έμαθον μερικαί φίλοι σου, και διότι θα έμάνθαναν επίσης και το άλλο. Εὖγε, ωραία μετέφρασες το «γαμπωνέζικο παραμῦθον», δεν πιστεύω όμως να μου το έστειλεις προς δημοσίευσιν, διότι, καθώς γνωρίζεις, έργα συνδρομητῶν μου δεν δημοσιεύω ποτέ.

Εὖγε, έννεάκις εὖγε εις την Μέρμηδα [9Ε]. Μου έστειλε το αντίτιμον τριών συνδρομῶν διὰ να έγγραψω τρία άπορα παιδιὰ, ήτοι, εκ των συσταθέντων εις το 1ον φύλλον, τον εν Δαρισσῇ πτωχόν μαθητήν του Έλληνικοῦ Σχολείου και την μίαν εκ των δύο κορσιών, (δὸτι την πρώην ενέγραψεν ήδη ο Δετς τοῦ Ὀλύμπου,) και τέλος τον πτωχόν μαθητήν του Ναυπλίου, τον συσταθέντα εις το 4ον φύλλον. Και δεν άρκεῖ αὐτό, άλλα μου υπεσχέθη ότι κατ' έτος θάνα-νεύνη αὐτῇ ή ιδία Μέρμηδα τὰς συνδρομάς των.

Από τας οδηγίας προς σύνθεσιν των Πνευματικῶν Άσκήσεων, Κύκλιον Ἀδρια, οδηγείται κανείς και πῶς να τας λύῃ. Διότι όταν γνωρίζῃ τους κανόνες κατὰ τους όποιους συντίθενται, δεν χρειάζεται τίποτε άλλο παρά... εύφύα. Προτιμῶ τας Άσκήσεις, αἱ όποιαι επιδέχονται μίαν μόνον λύσιν, άλλα δεν είνε δυνατόν να εύρίσκω πάντοτε τοιαύτας, προπάντων δε Σχήματα. Ὡστε καλόν είνε να σημειώσῃς όσας λύσεις εύρίσκεις, και μεταξύ αὐτῶν θα είνε βέβαια και ή ιδιή μας.

Και έκάτον χεῖρας αν είχαν ή Λευκή Ἀκακία [ΕΕ], πάλιν δις τας έβαναν — λέγει, — διὰ να μου γράσῃ όλες της τας έντυπώσεις, διας τας ιδέας που της έρχονται. Και ο μεγαλύτερος σκόπελος είνε ή αρχή. Δεν εἴθευρη πῶς νάρχισῃ την έπιστολήν της !. Αὐτήν την φοράν όμως την ήρτισε και την έτελείωσε τόσοον καλά, ώστε πέρνει και δύο εύσημα, μαζί με τὰ εύχαριστίας τοῦ κ. Φαίδωρος δι' όσα γράφει.

Κυκαλιὰ [Ε] διὰ την ωραίαν έπιστολήν, ή όποια, ως πάντοτε, μαρτυρεῖ την πολλήν αγάπην σου. Δεν σου άπαντῶ έκτενῶς διὰ το ζήτημα, διὰ να μη έννοήσῃ τίποτε ή ένδιαφερομένη... Χαλοφιλόσοφε, δεχτόν το νέον σου ψευδώνυμον, και έλπίζω ότι... θά το τιμήσῃς.

Ανατέλλων Ἀσὴρ [ΕΕ] διὰ την ωραίαν και καλλιγραφικὴν έπιστολήν. Ὡταν θα προκηρύξω Διαγωνισμόν Καλλιγραφίας — πολύ γρήγορα — εἶμαι βέβαια ότι θα διακριθῇ :

Εἶδες βέβαια, φίλε μου Δ. Π. Α., ότι σου ένέκρινα το ψευδώνυμον Κανιστικός Ἡλιος. Ἀδίσφορον αν είχες προτείνῃ και συ το «Ανατέλλων Ἀσὴρ». Ἀφ' οὗ το είδες με άλλα αρχικά, δεν έπρεπε να υποθέσῃς ότι ήτο διὰ σέ.

Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εις την αλληλογραφίαν μου και

εις τους Διαγωνισμούς μου, τους νέους μου φίλους : Γρανικόν (Γ. Χ. Π.) Πολυγρῶμον Ἰριδα (Κ. Β. Χ. να φυλῇς τους γρίφους σου και να μου τους στείλῃς όταν δι προκηρύξω διαγωνισμόν) Ἀσπικανάρ (Ι. Δ. Φ. σου έστειλα δι,τι είζητες) Τζέμ-Βέστ (Α. Π. Κ.) Ζώρη-Λιχ (Σ. Π. Κ.) Φιλόδοξον Μακεδόνα (Τ. Π.) Μέγαν Ἀδάμαντα (Χ. Π. Κ.) Φροῦ-Φροῦ (Σ. Α. Π.) Μελίσσαν τοῦ Ἰμνιτοῦ (Ε. Α. έστειλα εκ νέου τὰ φύλλα 1—2.) Ὀυράριον Θόλον (Δ. Γ. Κ.) Συνογναϊκόν Κόλπον (Ι. Π. έκείνου που έπροτιμούσες άνήκει εις άλλον) Ἀφρικανικόν Ἡλιον (Π. Α. Γ. μόνον αὐτό ήτο έλεύθερον) Χρυσὸ Περιστεράκι (Κ. Σ.) Θράκα Πολεμιστήν (Α. Κ. Β.) και Σερπατινῆν (Ε. Π. Α.)—Τους εύχαριστῶ όλους διὰ τὰς ωραίας έπιστολάς που μου έγγραψαν, και έλπίζω ότι θα γίνουν, καθώς γράσουν, από τους καλλιτέρους και θερμότερους φίλους μου.

Ήσασμοί, Πληροφορίαι : ή Φθινοπωρινή Νύξ χαίρετ' τον Νυκτοκόρα και τον πληροφορεῖ ότι τον γνωρίζει — ή Έρημιτις άσπάζεται το Έδομον Ἀνθος και το Λευκόν Κρίνον, τὰς όποιας γνωρίζει, ήπει δὲ τὰ αρχικά και την διαμονήν της Μονώσεως — ή Ἰδακίη Γλυκύτης άσπάζεται την Άδραν τῆς Κερκύρας και τῆς εύχεται περαστικό, χαίρετ' δὲ το Ἀνθος τῆς Κερκύρας και τον Τριανταφυλλένιον Κάμπον — ή Λακίη Μαργαρίτα άντικατεῖ το Μολὼν Λαβὲ και το παρακαλεῖ θερμῶς να μη λησμονήῃ την ύπόσχεσιν του, άσπάζεται δὲ την Έφesiaκὴν Μαργαρίταν και είνε κατενοουσιασμένη με την γνωριμίαν της — το Λευκόν Κρίνον χαίρετ' το Φουγάρο τῆς Εὐγενίας και το έρωτᾷ πῶς περνᾷ εις το νέον μέρος ; ήπει δὲ το όνομα τῆς Μαύρης Προσωπιδόφρου — ο Γλυκύλας Ὀνος πληροφορεῖ την Ἀμαρυλλίδα ότι έσπουδάζει εις το Ὡδεόν τῆς Βολάντζας, όπου σπο. δάξουν οἱ αἱ αὐτὸν μουσικοί — το Αταβύριον Ρόδον άσπάζεται τον Σκανδαλιάρη και τον συχαίρει διὰ τὰς επινυχίας του εις το Foot-ball — ή Μόνωσις πληροφορεῖ την Ἀλλοπορσάλλον ότι δεν είνε συμπαίσις της, και δι' ανταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν εἴμπορει να της φανερώσῃ τόνόμά της και την διαμονήν της — ή Ἑλληνοπούλα άσπάζεται την Ζουλείαν και την έρωτᾷ πότε θα έλθουν την εἰκόνα της ; (πολύ γρήγορα, διότι μου έστειλε την φωτογραφίαν της) — ο Ἀσὴρ τῆς Ἀνατολῆς άσπάζεται τον Φάρον τῆς Ἀνατολῆς και τον Φιλελεύθερον Μακεδόνα — ή Ἀριστοκράτης Ρουμαρῆς ζητεῖ αλληλογραφίαν με την Ἀμετάβλητον Καρδίαν, περὶ τῆς όποιᾶς έχει τὰς άριστος συστάσεις από μίαν φίλην της και ἰδικήν της — ή Μικρὰ Βιολοστρία ζητεῖ αλληλογραφίαν με την Δεσποινίδα Παρυκατήν — το Περωμένον άσπάζεται την Κόρην τοῦ Στρουμνίος και ζητεῖ τὰ αρχικά της, διότι είνε από τὰ μέρη του — ή Ἑλένη Ι. Καπέλλου άσπάζεται την Κλεονίκην Καπέλλον και την έρωτᾷ ποῦ μένει, διότι έχον το ἔθνος επώνυμον — ή Ναυτικὰ συχαίρει την Μυστικὴν Φωγὴν διὰ την απόφασιν της, και την παρακαλεῖ να της φανερώσῃ τόνόμά της και δελτάριον — το Κοινοθιακόν Κῆμα άσπάζεται το Κυανοῦν Σπήλαιον, ήπει δὲ το όνομα τῆς Λακίης Μαργαρίτας. — το Έδομον Ἀνθος ζητεῖ το νέον ψευδώνυμον τῆς Ἀλδῆς τῆς Θαλάσσης — ή Ἀγεμὴ τῶν Παπιοτων άσπάζεται την Βροντὴν τοῦ Διδ, την όποιαν γνωρίζει — ο Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης πληροφορεῖ το Κρητικόν Κάστανον διὰ τὰς αρχικάς του είνε Ε. Χ. Β. άλλα δεν είνε αὐτός που νομίζω — ή Ἑλπίς τῶν Ἀστυγῶν άσπάζεται την Εὐθυμὸν Κόρην — ή Ἑλληνική Ναυαρχία άσπάζεται την Κόρην τῶν Ἀλπεων και όκας τὰς έσωτερικάς του Ἀρκακίου Πατρῶν — ή Χρυσόπτερος Ἀλκιὼν πληροφορεῖ την Εὐγενίαν Καρδίαν ότι την ανεκάλυψε και την έρωτᾷ αν της ήρεσαν τὰ δελτάρια που της έχάρισεν ή

φίλη της. — ο Έξοριστος Ναπολέων πληροφορεῖ την Άδραν τῆς Κερκύρας ότι δεν είνε υἱός, άλλ' έγγονός, και εκ πατρός και εκ μητρός, στρατιωτικῶν, και επιθυμεῖ να ταλλάξουν Μ. Μυστικά — ο Καρδιογνώστης τότε θα είπῃ τόνόμά του εις το Σμαράγδιον Περιδέριον, όταν θά τω υποσχεθῇ ότι θα τω είπῃ και αὐτό το ἰδικόν του — ο Χιώτης-Σουλῶτης πληροφορεῖ τους φίλους μου, ότι νομίζεται Γεώργιος Ι. Βιτιδόης και ότι ήλλαξε ψευδώνυμον — ή Φιλόμονος Νεῦνις ζητεῖ αλληλογραφίαν με την Άδραν τῆς Κερκύρας — ή Χιονοσκεπὴς Δίφρη άσπάζεται την Μαργαριτοφόρον — ή Διονυσία Πηγὴ άσπάζεται την Ἀραχνίτσαν Τραπεζούντιον και την Ἑρμιόνην Τολιοπούλιον, αἱ όποιαι την γνωρίζουν καλά — ή Μυστηριώδης Φύσις ζητεῖ αλληλογραφίαν με την Χιακὴν Μαργαρίταν, εκ των αρχικῶν τῆς όποιας δεν ένόησε τίποτε — ή Πειραική Νύξ άσπάζεται την Ἀθῶν Καρδίαν και ζητεῖ τὰ αρχικά της — ο Μικρὸς Γυμνασιόπαις πληροφορεῖ τον Μινώταυρον ότι ήλλαξε ψευδώνυμον — ή Λευκὴ Ἀκακία πληροφορεῖ την Μελιχρᾶν Ἀκτινα ότι ή διαμονή της είνε αἱ Πάτραι, άλλα δεν εἴμπορεῖ να της είπῃ το όνομά της — ή Μαύρη Προσωπιδόφρος άσπάζεται την Άδραν τῆς Κερκύρας και ζητεῖ τόνόμά της — δι' άλλας δεν υπέρχει τόπος, διότι είχαμεν περισσεύμα και από την προηγουμένη έβδομάδα.

Μικρὰ Μυστικά επιθυμῶν νάνταλλάξουν : το Έδομον Ἀνθος με το Κυανοῦν Σπήλαιον, Βοσκὸν τῶν Ἀλπεων και Κόκκινο Κατελάκι — το Κορινθιακόν Κῆμα με τον Μαθηματικόν Ἀρχιμίδην, Κυανοῦν Σπήλαιον, Βοσκὸν τῶν Ἀλπεων και Κεντρί — ο Κλάδος Μοσχίνης με τον Έξοριστὸν Ἑλληνα Μαῦρον Προσωπιδόφρον και ἄδρον τοῦ Παρνασοῦ (με τὰ όνόματά των) — ο Ὁβελίσκος τῆς Κλεοπάρας με την Άδραν τῆς Κερκύρας, Χιωτοπούλαν, Γέρω — Κροῦγερ και Πρίγκιπα τῆς Μαργησίας — ή Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας με την Κυρατίτσαν Θάλασσαν Ἀγνὸν Περιστεράκι, Μελαχρὸν Σεληνολάτριν και Κρητικὸν Κάστανον (εἰ δυνατόν με τὰ όνόματά των) — ή Μόνωσις με την Σαπθὴν Βοσπίδα, Πλοῖον τοῦ Δοναθεως, Καταρομάλινον, Εὐγενίαν Καρδίαν και Ἰον τοῦ Ἀγροῦ (αν θέλουν με τὰ όνόματά των) — ο Βασιλεὺς τῶν Ναυτῶν με την Ὀρειοπούλον Ψυχὴν, Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας και Σιωπηλὴν Νύκτα (με τὰ όνόματά των) — ή Κοινηλατὶς Κύβου με την Άδραν τοῦ Πηλίου, Ἀνθος τῆς Ἰσομῆς, Μέρμηδα, Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάρας και Μυστηριώδη Φύσιν — το Έρυθρόν Νέφος με την Ἀθῶν Καρδίαν Σαπθὴν Βοσπίδα, Θαλασσινὸν Λουλουδί, Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου και Τραχιόσσαν — το Ἀνθος Μαῖον με την Γλυκυφύγον Σελήνην, Έφesiaκὴν Μαργαρίταν, Ἀνθος τῆς Ἀρετῆς Κόρην τοῦ Στρουμνίος και Ἀγγελον Ἀγερνόν — ή Ἑλληνοπούλα με την Μικρὰν Βιολοστρίαν, Σεινὴν Κόρην, Ἑλληνικὴν Ἀετοράκι και Δαφνοστεφὴ Ναυαρχὴν — το Ἀνθος τῆς Κερκύρας με τον Φάρον τῆς Ἀνατολῆς και Τσιγγαρέλαν — το Λευκόν Κρίνον με την Γαλλικὴν Ναυαρχίδα, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα, Κουσιμόδον και Ἀρόσον τῆς Βολάντζας (με τὰ όνόματά των) — ο Κελτικός με τον Χωλὸν Διάβολον, Ἀδραν τῆς Κερκύρας, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης και Βιρλάν (αν θέλουν, και με τὰ όνόματά των) — ο Εὐίρης τῆς Βουγάρας με τον Ἰπερήφανον Λέοντα — ο Ἀγγελος Ἀγερνός με την Παριστιαν, Σπαρτιατίδα Χειλωνίδα, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου, Εὐγενίαν Καρδίαν και Μόνωσιν — το Αταβύριον Ρόδον με το Κρητικὸν Κάστανον, Ζωφρᾶν Φλόγα και Μαργαριτοφόρον — το Μολὼν Λαβὲ με τον Θεσσαλικόν Ἰακύνθον, Ὀρειοπούλον Ψυχὴν και Μόνωσιν (αν θέλουν

